COPIII NE ACUZĂ: NU NE BATEŢI!

Introducerea unui regim democrat la noi în ţară a adus după sine desfiinţarea în fapt a pedepsei prin bătăi în armată şi în fabrici. Conducătorii României democrate au înţeles că aceste pedepse barbare aparţin arsenalului acelora care guvernează împotriva masselor populare. Numai frica faţă de cei subjugaţi îl face pe stăpân să întrebuinţeze astfel de mijloace de constrângere umilitoare şi sadice, menite să intimideze pe cei maltrataţi şi să-i împiedice în felul acesta să se ridice împotriva lui.

Şi totuşi mai există o categorie de cetăţeni care n'are încă parte de introducerea acestei măsuri profund democratice adică desfiinţarea bătăii. Această categorie — deal-tfel foarte numeroasă — sunt copiii noştri.

Din toate colţurile ţării ne vin ştiri din şcoli primare şi din licee, din cămine şi din internate, din ateliere şi birouri şi mai ales din casa părintească: se bate! copiii sunt rupţi în bătaie! Bat învăţătorul şi profesorul, bat meşterul şi şeful, bat părinţii!

Putem să înţelegem, dece educatorii se folosesc de acest mijloc de educaţie, atât de uşor de aplicat, cu un efect atât de fulgerător (cel puţin, în aparenţă), dar a înţelege nu înseamnă a aproba.

Acum 20 de ani, un săptămânal al muncitorimii austriace a organiza un concurs pentru copii, în care pusese întrebarea dacă micii cititori găsesc justă bătaia, iar în caz că nu, ce alt mijloc de educaţie ar propune.

In urma unei discuţii pe care o avusesem acum 8 ani cu d. inspector Tiberiu Ionescu (atunci profesor la Liceul Cantemir din Bucureşti), dumnealui a întreprins o anchetă asemănătoare în clasa IV-a de liceu.

Cu toate că la prima anchetă a fost vorba de copii austriaci din şcoala primară şi supraprimară, iar la a doua anchetă de elevi români de liceu, ambele anchete au dus la acelaş rezultat: înfierarea unanimă a pedepsei cu bătaia.

O serie din aceşti copii şi-a dat perfect de bine seama că bătaia îi umileşte, că îşi pierd încrederea în cei mari şi nu-i mai pot aprecia.

„După mine, spune o fată de 13 ani, pedeapsa cu bătaia e brutală şi frica de ea sufocă orice simţire liberă şi apropie de robie". Iar un elev de 15 ani declară: „Copilul pierde încrederea în părinţii care-l bat. Prin bătaie copilul se simte umilit şi rănit în sufletul său". Un elev de 14 ani adaugă: „Pe un învăţător de care ai fost bătut, nu-l mai poţi respecta şi iubi niciodată".

Sunt copii care mărturisesc pe faţă cum se naşte în ei, în urma bătăii, o ură, o sete de răzbunare împotriva celora care îi pedepsesc în felul acesta.

„Mai târziu — se exprimă un băiat de 11 ani — când te faci mai mare, n'o să dai nici un pic de dragoste părinţilor. Cauţi răzbunare, devii rău şi, în sfârşit, bolnav de emoţie". Unul dintre elevii de liceu scrie: „Pe mine nu mă îndreaptă bătaia, ci, dimpotrivă, mă îndârjeşte mai mult". Un coleg al liceului remarcă: „Aceste pedepse fac din copii un răutăcios care va căuta să se răzbune pe tiranii lui". Deasemenea un alt coleg: „Bătaia aplicată de oameni fără suflet, atrage ura primitorului asupra acelui care-l bate".

Unii dintre copii caracterizează bătaia drept brutală, neomenească, necivilizată, o reclamă ca un abuz de putere de către cei mari faţă de cei mici.

Iată ce spune un băiat de 12 ani: „Această pedeapsă nu e justă pentru copii, mai curând pentru câini". Iar o fetiţă de 12 ani: „Este o laşitate de a bate un sex mult mai slab". Un elev de 13 ani constată: „Imi pare ca pe vremuri, când mai exista dreptul celui mai tare şi când cel voinic învinsese pe cel slab. Mama sau tata şi domnul profesor ne pot bate; însă, în schimb, nouă, copiilor, ni se spune mereu: părinţii şi profesorii sunt superiorii voştri, deaceea trebue să-i stimaţi şi să vă supuneţi". Iar un coleg al lui din clasă cere: „In special pedepsele cu bătaia trebue desfiinţate, căci numai un sălbatec poate să bată, dar nu un om civilizat".

Alţi copii fac observaţia că bătaia este în contrazicere cu recomandările date de educatori înşişi de-a chinui pe semenii lor, nici măcar animalele.

„Invăţ la şcoală — reflectează o fată de 7 ani — că nu trebue să fie bătut un animal, dar de ce atunci mă copiii?" Tot o fată de 7 ani se plânge: „Atunci mă apucă o mare furie, fiindcă mă doare, dar eu n'am voie să bat".

Câţiva elevi au observat în mod foarte just că, de repede se uzează efectul bătăii şi cum schimbarea aparentă, intervenită la copii în urma bătăii, poate înşela.

„Mulţi copii, povesteşte o fată de 11 ani, se obişnuesc cu bătaia şi nici nu le mai pasă". Un băiat de 13 ani spune: „Bătaia e o pedeapsă de moment, căci după ce a primit-o, cel mult după o oră, nici nu te mai sinchiseşti de ea". Şi un mic psiholog atrage atenţia: „Dacă pedepsitul se cuminţeşte şi nu mai repetă fapta, asta nu înseamnă că se căieşte cu adevărat".

Majoritatea copiilor anchetaţi, atât cei din Austria cât şi cei din România, cer înlocuirea tuturor pedepselor umilitoare — deci nu numai a bătăii — cu mijloace omeneşti, cu mijloace de îndreptare pe calea convingerii, pe calea exemplelor.

Iată cum se exprimă copiii:

„Ar fi mai bine — propune un elev — să ni se explice de ce este mai bine să facem aşa cum spune cineva şi să ne supunem urmărilor faptelor noastre în viitor. Ni se pare că ni se dă prea puţină importanţă şi deaceea mintea mea de copil judecă altfel decât ni se spune". Un alt răspuns: „Morala parcă te taie, simţi în suflet zile întregi şi chiar luni şi nu mai ai poftă de nimic". Tot un elev din clasa a IV-a de liceu crede: „Mai curând mi-ar aduce o învăţătură un folos m'ar corija faptul de a sta de vorbă cu cel ce vrea să-mi dea o învăţătură decât acela de a mă vedea pedepsit, chiar pe drept".

Intr'un Apel adresat cetăţenilor ţării, „Comitetul Naţional al Ocrotirii Copilului" cere unirea tuturor eforturilor „pentru a creşte din copiii noştri oameni sănătoşi, harnici, cinstiţi, cetăţeni demni, iubitori de ţară, de pace şi libertate". Această mare operă a ajutorării copilului nu poate fi dusă la bun sfârşit atâta timp cât casa părintească, şcoala şi ucenicia cresc generaţia viitoare cu bătaia.

Să nu uităm că în ţara socialismului, în URSS, acela care bate pe copii e pedepsit foarte sever, chiar până la închisoare. Deaceea în şcolile sovietice nu mai există bătaia, dar nici pedeapsa punerii în genunchi, carcera şi alte barbarii de felul acesta.

Să învăţăm din exemplul regimului sovietic, care ne arată drumul spre o creştere democratică a copiilor.

Ceeace regimurile trecute au împiedicat în mod conştient şi sistematic şi anume o educaţie democratică a copiilor, astăzi, în epoca de democraţie populară, trebue să realizăm şi putem să realizăm.

Teroarea, care a ajuns la un punct culminant în timpul hitlerismului şi al regimurilor dictatoriale, trebue să dispară definitiv din viaţa noastră socială.

Munca de ridicare a nivelului politic, moral şi cultural al masselor largi populare, până mai eri ţinute în neştiinţă şi obscurantism, se duce astăzi pe calea lămuririi, prin ridicarea conştiinţei oamenilor muncii. Aceste metode care încep să înlocuiască din ce în ce mai mult vechile metode de intimidare, de brutalizare, în rebuinţate ca mijloace de constrângere împotriva masselor, trebue să pătrundă însfârşit şi în educaţia generaţiei viitoare.

Nu e adevărat că fără pedepse corporale educaţia rămâne neputincioasă. Această părere rădează o profundă neîncredere în posibilitatea de a desvolta conştiinţa copilului pe calea înţelegerii. Cetăţeni liberi poate creşte numai o societate care trezeşte în copii o disciplină liber consimţită şi nu una impusă de sus prin mijloace de forţă. Părinţii, dascălii şi toţi cei care se ocupă de educaţia copiilor şi a tineretului trebue convinşi de acest adevăr printr'o vastă campanie de lămurire. Importanţa şi acuitatea problemei educaţiei, problema bătăii va constitui, fără îndoială, una din preocupările „Comitetului Naţional al Ocrotirii Copilului", care şi-a propus ajutorarea copiilor atât din punct de vedere material cât şi moral. Pe steagul lui pe lângă celelalte puncte de program, trebue să fie scris:

Jos cu bătaia — jos cu pedepsele corporale şi cu toate celelalte mijloace, menite să înfioreze să inspăimânte şi să descurajeze copiii voştri.

Trăiască o educaţie cu adevărat democratică.

Dr. EGON WEIGL

SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI ÎN VREMURI VECHI

Pretutindenea, în lumea creştină, sărbătoarea Crăciunului este aşteptată cu multă bucurie. Măreţia acestei sărbători, la noi ca şi aiurea, o face, pe lângă faptul religios, şi datinele, care se îmbină atât de armonios cu evenimentul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos.

La noi, încă din timpuri mult îndepărtate, au însemnat cronicarii în cronicile lor, modul cum se petreceau sărbătorile de iarnă atât în popor, cât şi în palatele domneşti. Iată cum ne prezintă cronicarul sărbătorirea Crăciunului la palatul domnesc:

Incă de cu seară în ajunul sărbătorii, cel de al treilea logofăt, adică acel ce făcea parte din cancelaria divanului, ca ajutor al marelui logofăt, trimetea poruncile pentru aranjarea programului. La ora fixată venea Domnitorul, iar sfetnicii şi boierii trebuia să fie în biserică cu mult timp înainte, la locurile stabilite. Episcopii se aşezau unii la dreapta Mitropolitului, alţii la stânga, iar boierii mari sau mici, de asemenea îşi aveau locurile lor, mai aproape de Domnitor sau Mitropolit, după însemnătatea rangului fiecăruia.

Inainte de a se forma alaiul pentru ca să meargă la biserică, Domnitorul mergea la spătărie, în sala tronului, şi se aşeza pe scaunul domnesc. Când sosea ora plecării la slujba bisericească, vel spătarul încingea sabia domnească pe umărul stâng, iar cu dreapta lua buzduganul pe care-l ţinea rezemat de umăr. Vistiernicul cel mare lua cuca, o căciulă înaltă în formă piramidală împodobită cu pene de struţ, pe care o primea Domnitorul dela Sultan când i se încredinţa tronul, şi o punea pe capul spătarului. Apoi Domnitorul pornea la biserică încadrat de boierii rânduiţi după rang, având în fruntea alaiului pe zapcii.

Pe tot parcursul, pe deoparte şi de alta, pe unde trecea alaiul domnesc, erau aşezaţi fustaşii, adică acei care făceau parte din garda palatului, iar lumea, care aştepta trecerea alaiului dela spătărie la biserică, se înclina în faţa Domnitorului.

La intrarea în biserică, Domnitorul era întâmpinat de Mitropolitul ţării, episcopii, preoţime şi boierii cei mari şi mici, care de asemenea se înclinau în faţa lui. Ajungând în mijlocul bisericii, Vodă se închina la icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului, după aceea la uşile împărăteşti şi apoi se îndrepta către strana domnească, iar ceilalţi însoţitori se aşezau în stranele orânduite.

La sfârşitul slujbei, Mitropolitul miruia pe Domnitor care, coborînd din strană, mergea în mijlocul bisericii şi făcea cu multă smerenie trei închinăciuni. Acelaş lucru îl făcea şi soţia Domnitorului dacă venea la slujbă. La fel făceau şi cei din familia domnitoare şi boierii, iar paharnicul se ducea la cupărie şi aducea cupa cu vin pe care o dădea Mitropolitului; acesta o blagoslovia şi, după ce gusta din ea, venea vel paharnicul, o lua şi o ducea Domnitorului.

Sfârşindu-se actul ceremoniei în biserică, alaiul se îndrepta către divan unde fiecare se aşeza după rânduială. Domnitorul trimetea vel postelnicul ca să poftească pe Mitropolit la cafea, împreună cu ceilalţi slujitori. Preoţi şi diaconi, îmbrăcaţi în odăjdii, cu icoane Crăciunului, cântând troparul şi condacul Naşterii, intrau în sala tronului, Mitropolitul, Domnitorul şi ceilalţi oaspeţi se ridicau în picioare. Preotul care săvârşise liturghia prezenta Mitropolitului icoana pe care, după ce o săruta, o dădea Domnitorului şi apoi din mână în mână tuturor celorlalţi. In timpul când Domnitorul o săruta icoana Naşterii se slobozeau salve de tunuri.

După ce se terminau ovaţiile de sărbători, vel vistiernicul dădea preoţilor domneşti câte un galben, apoi rând pe rând arhimandritului şi egumenilor mănăstirii Sf. Mormânt, cât socotea Domnitorul. Sfârşindu-se urările, cel însărcinat cu cămara domnească poruncea cuparului să aducă o tipsie de argint, 2 pahare în care să toarne vutcă şi să aducă şi cofeturi. Intâi bea Domnitorul rachiul şi luând şi din cofeturi, o înmâna mitropolitului să guste şi apoi celorlalţi oaspeţi. După aceea se servea cafeaua, semnul că serbarea a luat sfârşit. Inceputul plecării din spătărie îl făcea mitropolitul după care urmau şi ceilalţi.

Aşa se desfăşura în trecut vechea datină creştină, dela Crăciun, în palatul Domnitorului.

Gh. BUCIUM

Cu vâscu

S'A PUS IN VANZARE:

ALMANAHUL UNIVERSUL 1948

cu un excepţional material cuprinzând reportaje, de toate genurile, schiţe, poeme, humor, probleme ştiinţifice pe înţelesul tuturor, modă, sport, cinematograf — reportaje senzaţionale despre subiectele la ordinea zilei, reportaje fotografice interne şi externe, etc.

CU PATRU REPRODUCERI IN CULORI ŞI NENUMARATE FOTOGRAFII ŞI ILUSTRAŢII

Nume de frunte ale culturii române şi străine semnează cele câteva zeci de nuvele, articole şi reportaje.

Almanahul se găseşte de vânzare la toate librăriile şi debitele.

PREŢUL 200 LEI

fel de fel

CRĂCIUN INSORIT

A venit iarna! Pe urmele unei toamne blânde şi zâmbitoare, întârziate pe meleagurile noastre, iarna a păşit încet, pe nesimţite, dar sigur şi, într'o noapte asemenea unui mare regizor, a schiţat decorul celui mai grandios spectacol al anului: Crăciunul. Covoare albe şi catifelate, siluete fantastice de arbori profilaţi pe un cer cenuşiu, ghirlande de ţurţuri de gheaţă, arabescuri capricioase pe geamuri îngheţate — nimic nu lipsea, Crăciunul putea să vie. Cadrul în care ne-am obişnuit să-l vedem desfăşurându-se era gata. Nimeni n'avea să fie decepţionat, căci e ştiut că pentru noi, locuitorii emisferului de nord, un Crăciun fără zăpadă ca un spectacol ce s'ar reprezenta în faţa unei simple perdele, fără nici un decor. Toţi, mari şi mici, nu concepem Crăciunul decât în cadrul fastuos al albeţei de ermină, al sclipirilor ce ţâşnesc din flori de gheaţă şi din luminile ce se răsfrâng în ele. Dar nu toţi creştinii răspândiţi pe întinsul acestui pământ au parte de un asemenea Crăciun.

In ţările sudice, lumina crudă a unui soare de vară pare că spulberă taina mistică a acestei sfinte sărbători, răpindu-i ori ce aer de intimitate. La Nisa, de pildă, Moş Crăciunul nostru, cu şuba lui roşie şi cu ciزmele lui făcute pentru zăpadă pare un personaj anacronic, sau o figură de carnaval. Pe ţărmul însorit al Floridei, în vilele cu ferestre larg deschise, zgomotoasa muzică de jazz risipeşte atmosfera de reculegere din jurul pomului de Crăciun. La Cairo, focurile de artificii ce se aprind pe culmile oraşului în noaptea de Crăciun, prezintă desigur un spectacol feeric; bogătaşii veniţi din toate colţurile lumii le admiră stând olăniţi în fotoliile lor de pe terasele marilor hoteluri sau de pe puntea vaselor cu pânze ce plutesc alene pe apele verzui ale Nilului; dar în mintea lor nu sălăşlueşte nici un gând cucernic şi Crăciunul devine o sărbătoare ca oricare alta. Şi totuşi, rămâne ceva care în zilele acestea uneşte printr'un singur simţământ inimile tuturor creştinilor, ori unde s'ar afla ei, între gheţuri sau sub un cer de foc. Şi acel „ceva" e un simţământ tainic, un strop din bunătatea divină ce se strecoară în suflete, trezind dorinţa de a fi mai buni, de a face binele. Fără voie, mâinile se deschid generoase spre a împărţi daruri braţele se întind spre a ocroti şi, fără îndoială că dacă această pornire de bunătate ar dura mai mult decât o zi, ea ar schimba în curând faţa lumii...

ADA CALFOGLU

Tot mai bine pe sus decât pe jos...

Deşi e de rasă „ciobănească" această căteluşe are gusturi nobile, căci, — după cum vedeţi, — îşi plimbă progeniturile cu landoul...

ALBINELE VAGABONDE

Un apicultor suedez, stabilit în statul Illinois din America, era cât pe-aci să plătească o amendă de 400.000 dolari din pricina albinelor sale al căror număr se urca la vreo 500.000. Nu că această cifră ar fi depăşit limita permisă unei stupării, ci din cauză că 40.000 din aceste simpatice insecte, cuprinse deodată de un irezistibil spirit de aventură, au găsit de cuviinţă să-şi părăsească stupul şi s'o ia razna primejduind liniştea locuitorilor din împrejurimi. Dar în statul Illinois, cunoscut pentru stupăriile sale aşa ceva se pedepseşte şi anume posesorul stupăriei e obligat să plătească o amendă de 10 dolari de fiecare albină vagabondă. D. Helge Johnson, — aşa se numeşte nefericitul apicultor, n'a scăpat de amendă de cât renunţând să mai readucă la căminul părăsit pe neorânduicioasele lui fugare. Nu se ştie dacă vinovatele au fost strânse de pe drumuri de alt apicultor, sau dacă au rămas de capul lor în aspra pribegie, dar... în libertate!

Inotul cu ajutorul baloanelor

Când războiul s'a sfârşit şi omenirea a început să-şi reia ocupaţiile paşnice, nenumărate au fost problemele ridicate de această

transformare. Instituţii, clădiri, instrumente, arme chiar au căpătat încetul cu încetul alt aspect, altă întrebuinţare; printre acestea au fost şi baloanele captive, care formau barajele de securitate din jurul oraşelor ameninţate de bombardamente. Ce se putea face din ele? Cineva avu o idee ingenioasă, să fie folosite pentru a menţine deasupra apei pe înotătorii neexperimentaţi.

Experienţa s'a făcut pe plajele californiene şi „moda" a trecut repede oceanul, fiind adoptată în Anglia. Chiar cei mai fricoşi învaţă acum să înoate cu ajutorul baloanelor captive, care le permite să urmărească cu atenţie mişcările instructorului şi să stea cât mai mult în apă. Balonul e de folos şi înotătorilor experimentaţi, căci pot mulţumită lui, să înfrunte accidentele neplăcute inerente unei lungi curse de înot.

CIFRE CONVINGĂTOARE

Sunt mulţi bărbaţi cari nu vor, sau nu sunt în stare, să aprecieze la adevărata ei valoare munca de simple gospodine a soţiilor lor. „Ce muncă atât de grea e ca să vezi de-o casă?", spun ei indignaţi de plângerile bietelor lor soţii. Pentru documentarea acestor domni reproducem două date statistice dintr'o revistă americană: o gospodină obişnuită spală, în medie 26 mii de farfurii într'un an şi îşi petrece nouă ani şi jumătate din viaţă făcând mâncare!

In plus, o gospodină dela oraş pierde cu 10 la sută mai mult timp cu treburile casei, de cât una care locueşte la ţară şi e, de pildă, soţia unui fermier.

Intr'o şcoală sovietică

Clişeul nostru reprezintă o studentă lucrând în laboratorul de fizică al Institutului Pedagogic din Nukus.

In 1913, actuala republică sovietică socialistă Kara-Kalpacia avea o singură şcoală, cu 150 elevi, nu avea alfabet şi nu avea niciun fel de inventar agricol şi industrial în afară de coasa şi lopată.

Astăzi, în şcolile republicii Kara-Kalpacia, înfiinţată în 1932, învaţă 45.000 elevi, apar 10 ziare, funcţionează nenumărate biblioteci, teatre, cinematografe, orchestre filarmonice şi produc nenumărate fabrici.

Editurile publică neîncetat tot felul de cărţi, în toate domeniile.

Centrul republicii este oraşul Nukus, legat de restul teritoriului prin şosele moderne, căi ferate şi o linie lungă de linii aeriene.

„ALBĂ CA ZĂPADA"

Intr'un apartament modern

Nu, nu e vorba de mica eroină a frumosului basm, care ne-a fermecat copilăria şi ne-a fermecat încă şi mai târziu, când l-am revizuit transpus pe ecran. „Albă ca zăpada", pe care v'o prezentăm aci, e progenitura unor autentici urşi polari, sau cum s'ar zice: o ursulică micuţă şi pufoasă care a fost crescută cu biberonul într'un apartament din Praga. Ce căuta această fiică a gheţurilor în acest loc atât de nepotrivit? Foarte simplu; mama ei, o splendidă pensionară a grădinei zoologice din Praga, o părăsise atât pe ea cât şi pe frăţiorul ei geamăn, din ce motive ar fi zadarnic să ne întrebăm. Animalele în captivitate au adesea asemenea toane., de aceea la marile grădini zoologice, prevăzându-se asemenea cazuri, se ţin în rezervă aşa numite „doici", — de obicei din rassa canină, — care sunt mai totdeauna dispuse să alăpteze, odată cu proprii lor pui, şi câte unul sau doi pui dela o leoaică, sau tigroaică, şi chiar, ca în cazul de faţă, de la vreo ursoaică, lipsite de sentimentul matern. Uneori însă, cu toate precauţiunile luate, „doica" nu poate fi folosită, fie din pricina ei, fie din pricina sugarului, şi atunci se recurge la biberon. In cazul de faţă, după o încercare infructuoasă de acest gen şi, după ce unul din pui a murit, directorul grădinii zoologice a luat sub îngrijirea sa directă pe mica supravieţuitoare şi, ştiind că soţia sa adoră animalele, i-a încredinţat-o s'o crească în tocmai ca pe un copil. Chiar din prima clipă, buna doamnă s'a simţit atrasă către mica orfană, care, aşa cum era, un ghemuleţ alb, fără ochi şi fără auz, neputincioasă şi neajutorată, s'a agăţat totuşi cu o adevărată dragoste de copil de salvatoarea ei, pe care din ziua aceea n'a mai părăsit-o.

Şi ast-fel „Albă ca zăpada", hrănită şi îngrijită cu toată grija, a crescut repede şi sănătoasă şi într'o zi, — după câteva săptămâni, — deschizând ochii, a văzut cel mai extraordinar spectacol ce se poate prezenta privirilor unui pui de urs polar: un apartament modern cu covoare, fotolii şi bibelouri...

Dar „Albă ca zăpada" s'a arătat la înălţimea nouei ei situaţii: s'a familiarizat repede cu acel mediu extraordinar şi curând a început să umble de colo până colo, să-şi vâre năsucul în toate colţurile, să ţopăie, să sară, să încerce moliciunea fotoliilor şi rezistenţa stofelor ce le acoperea, trăgând de ele cu toată puterea dinţişorilor ei albi şi ascuţiţi. Dar, mai ales, s'a arătat iubitoare şi plină de drăgălăşenie faţă de protectoarea ei.

Acestea s'au petrecut acum vreo 6 ani, iar azi „Albă ca zăpada" duce o viaţă mai puţin variată, dar liniştită şi poate mai conformă instinctelor ei atavice, în grădina zoologică din Praga, unde fosta ei stăpână vine aproape zilnic s'o viziteze, fiind primită cu aceleaşi manifestări de dragoste ca şi în trecut; căci „Albă ca zăpada" n'a uitat-o, aşa cum nu uită aproape toate animalele care, deşi nu cunosc noţiunea de recunoştinţă, ştiu totuşi să fie recunoscătoare.

Insecte ce distrug metalele

Bineînţeles că nimeni nu poate să roadă metale. Dinţii sau ghiarele oricărui animal sunt mult prea mari. Şi totuşi...

Era acum vreo 30 ani, când se construiau primele reţele telefonice ale Australiei. După un timp, inginerii au observat anumite stricăciuni ale cablului. Uneori, aceste stricăciuni erau atât de grave, încât legătura telefonică se întrerupea.

Controlându-se atent liniile, s'au observat pe suprafaţa metalului canale ramificate, asemănătoare cu cariile lemnului. In cele din urmă, inginerii au descoperit că misterioşii destructori ai reţelei telefonice erau nişte gândăcei lungi de 5-6 mm., cari aveau un aparat bucal foarte desvoltat. In urma acestei descoperiri, problema a fost preluată de către entomologi, cari au început să o studieze sistematic şi experimental.

Ultimele cercetări sovietice au arătat că închizând câţiva gândaci într'o cutie de staniu, aceştia, muncind încontinuu şi pe rând, au isbutit să-şi taie o ieşire cu un diametru de 3 mm. prin care au scăpat din închisoarea lor de metal.

O larvă a fluturelui de mătasă a ferestruit un zid de staniu de 29 mm. în timp de 90 zile.

S'a constatat că plumbul este mai rezistent decât cositorul, iar aluminiul şi zincul nu se tem de insecte.

Insectele şi larvele nu mănâncă metalul, ci îl pilesc cu aparatul bucal, reducându-l într'un praf fin. Termitele distrug metalele cu ajutorul unor acizi produşi de corpul lor. (Agerpres).

O experienţă primejdioasă

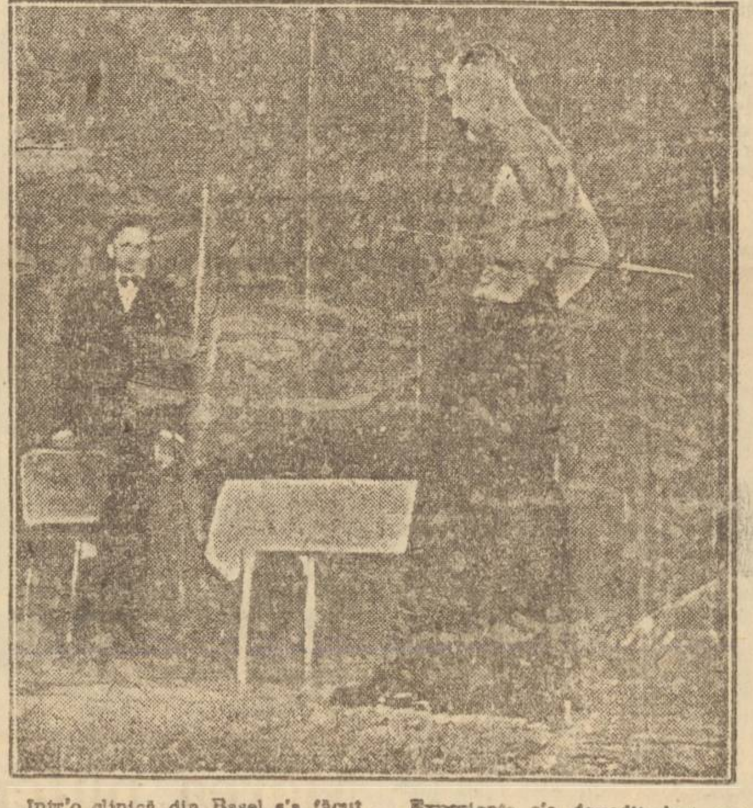

Intr'o clinică din Basel s'a făcut de curând o experienţă, pe cât de extraordinară, pe atât de primejdioasă. Hipnotizatorul olandez, Mirin Dajo, a dovedit unui grup de medici şi profesori că poate fi străpuns cu o sabie, fără să piardă nici o picătură de sânge şi fără să se simtă câtuşi de puţin „incomodat". S'a constatat, în adevăr, cu ajutorul razelor Röntgen, că în afară de o mică tăietură exterioară, corpul îndrăsneţului hipnotizator nu prezenta nici o leziune, deşi era, în adevăr, străpuns de sabie.

Experienţa s'a dovedit deci numai primejdioasă pentru cei care o făcea. In schimb, când ea a fost făcută în faţa publicului din Zürich, multe doamne au leşinat şi la rularea filmului făcut cu acest prilej, un cunoscut director de cinematograf, om de 55 ani, a murit pur şi simplu, de un atac de cord.

Iată de ce spectacolele d-lui Mirin Dajo au fost interzise şi, poate, deocamdată, acest om extraordinar va trebui să se reîntoarcă la vechea şi inofensiva sa ocupaţie de agent de publicitate.

Obiceiuri şi tradiţii

Un semn al timpurilor moderne, — şi nu unul din cele mai îmbucurătoare, — e că tradiţiile se pierd una câte una. Ce e drept, mai rămâne o ţară în care tradiţiile sunt respectate, chiar când sunt deadreptul absurde, şi aceasta e Anglia. Fără a ne opri însă să discutăm dacă e bine sau rău să renunţăm la tradiţii sau să le păstrăm, ne amintim de existenţa lor, fiindcă ne găsim în zilele Crăciunului, de care se leagă nenumărate obiceiuri, caracteristice, după ţări sau popoare, obiceiuri ridicate cu timpul la rangul de tradiţii.

Unele din ele sunt în legătură cu masa de Crăciun, masă care apropie uneori, poate pentru singura dată într'un an, pe membrii aceleiaşi familii. Căci ce e altceva decât o tradiţie obiceiul de a mânca sarmale la Crăciun! Dar cozonacii, dar plăcintele?... Ar fi prea lung să înşirăm aci mâncările „tradiţionale" ce se consumă în această zi la diverse popoare.

Amintim doar în treacăt de gâsca cu trufe din Franţa, de curcanul umplut cu castane şi de plum-puddingul dela prânzul de Crăciun englezesc şi, mai ales de „buturuga" de Crăciun, care, în primul rând, în Franţa, apare sub două forme: la masă, ca prăjitură, făcută din aluat, cremă, migdale şi ciocolată şi semănând aidoma cu buturuga adevărată, care se alege cât mai voluminoasă şi cât mai uscată ca să ardă voios în căminul familial. Ne oprim aci, fiindcă lista bunătăţilor ar fi prea lungă şi, pentrucă nu vrem să deschidem zadarnic pofta cititorilor noştri.

Să vorbim mai bine de celelalte tradiţii, născute desigur din pricina vălului de misticism în care se înfăşoară această zi, sau bine zis această noapte, căci e vorba mai cu seamă de noaptea Crăciunului. Nu ştim prin ce proces de gândire s'a asociat noaptea a fost asociată cu viitorul tinerelor fete de măritat... Sunt însă fel de fel de practice şi de metode de a smulge taina acestui viitor. Aşa, la noi, fetele se aşteaptă să vadă chipul celui ce le-a fost destinat, în spaţiul cuprins în cercul de aur al unei verighete „cununate", cufundată într'un pahar cu apă, împlântat la rândul lui într'o farfurie adâncă plină cu cenuşe cernută — şi având două lumânări deoparte şi de alta.

In Anglia, în saloanele cele mai elegante se aduce un lighian cu apă pe care fiecare fată aruncă o jumătate de coajă de nucă. Dacă mica „îmbarcaţiune" pluteşte cu bine spre un anumit punct, tânăra „Miss" e sigură că se va mărita. In America fetele pun farfurii cu mâncare pe acoperiş, lângă coş şi dimineaţa se duc să vadă dacă păsările cerului au mâncat, ceeace e iarăşi un semn bun de măritiş.

Mai practic însă ni se pare că era un vechi obicei al fetelor din unele sate ruseşti. In noaptea de Crăciun, veneau flăcăii să le aleagă de soţii dar „pe nevăzute" şi iată cum procedau: fetele se aşezau câte 3—4 sau mai multe pe o laviţă şi cu faţa acoperită de un ştergar, aşteptau cuminţi să fie alese. Flăcăii se apropiau unul câte unul, se învârteau în jurul lor şi „la noroc" prindeau pe una de mână. E de prisos să mai spunem că fetele aveau grijă să-şi trădeze identitatea fie prin vre-un semn, fie prin vreun detaliu de îmbrăcăminte şi astfel tradiţia era respectată şi nimeni nu se păcălea.

Superioritatea lor

Dacă credeţi în superioritatea femeilor, veţi afla cu plăcere această informaţie. Biroul de standarde al Statelor Unite a constatat că reacţiunea unei femei la volan e de şase ori mai repede decât a unui bărbat. Pe scurt femeile au şi cele mai puţine accidente de automobil!